

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/29/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200397
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015200397.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov JUDr. Kataríny Benczovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: INVESTANO, s.r.o., so sídlom Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 44 3617 69, zast.: JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, advokátkou, so sídlom ul. J. Kráľa 1, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Daňový úrad Banská Bystrica, so sídlom Nová ulica č. 13, 974 04 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9600302/5/118627/2015/Mala zo dňa 16.01.2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/54/2015 - 27 zo dňa 25.8.2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/54/2015 - 27 zo dňa 25. augusta 2015 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Rozsudkom č. k. 23S/54/2015 - 27 zo dňa 25.8.2015 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu zo dňa 23.3.2015 ktorou sa žalobca postupom podľa druhej hlavy piatej časti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (OSP) domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 9600302/5/11867/2015/Mala zo dňa 16.01.2015, ktorým podľa § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov prerušil konanie vo veci priznania nároku za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2015 u daňového subjektu INVESTANO, s.r.o., 974 05 Banská Bystrica z dôvodu, že sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia, za ktorú považoval vedenie trestného konania na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2Tk 1/2014. V súvislosti s tým bolo konanie vo veci priznania úroku prerušené dňom 19.01.2015, do vydania právoplatného a vykonateľného rozsudku, ktorým bude trestné konania ukončené s tým, že správca dane pokračovanie v daňovom konaní písomne oznámi účastníkom konania.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že napriek evidentnej procesnej povahe preskúmaného rozhodnutia, čo v zmysle § 248 písm. a) OSP vylučuje meritórne prejednanie vecí, vzhľadom na námietku žalobcu o zásahu do ústavou garantovaných práv účastníka konania vyhodnotil, že sa jedná o rozhodnutie týkajúce sa základných práv a slobôd, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR nemôže byť vylúčené z preskúmvacej činnosti súdu.

Napadnutým rozhodnutím žalovaného bolo prerušené konanie podľa § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. vo veci priznania úroku za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2010 u daňového subjektu INVESTANO, s.r.o. Na Okresnom súde v Banskej Bystrici je pod sp. zn. 2Tk - 1/2014 vedené trestné konania proti obvinenému W.. W. T. (konateľ žalobcu) za neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty za spoločnosť INVESTANO, s.r.o., za zdaňovacie obdobie február 2010. Na základe príkazu na zaistenie vydaného Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici boli zaistené na účte daňového subjektu INVESTANO, s.r.o. peňažné prostriedky - vyplatený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie február 2010 vo výške 1 762 045,37 Eur (vyplatené dňa 03.09.2013) ako aj vyplatené úroky za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu vo výške 49 240,70 Eur (priznané na základe pôvodného rozhodnutia o priznaní úrokov č. 9600303/5/4217909/2013/Pajg zo dňa 16.09.2013 a vyplatené dňa 07.10.2013). Uvedené peňažné prostriedky boli zadržané z dôvodu, že ide o výnos z trestnej činnosti, resp. zhodnotenie výnosu z trestnej činnosti.

Krajský súd považoval prerušenie konania vedeného správcom dane na základe vyššieuvedeného trestného konania za dôvodné, nakoľko v prípade, že by sa trestná činnosť obvinenému W.. W. T. preukázala a odsudzujúce rozhodnutia by sa stali právoplatnými, malo by to vplyv na vyplatený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie február 2010, ako aj na vyplatenie úrokov za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu. Krajský súd zdôraznil, že sa nezaoberal otázkou dôvodnosti priznania nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie február 2010 ani vyplatením úrokov z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu, dodržiavaním lehôt na vrátenie nadmerného odpočtu a úrokov z omeškania, pretože tieto nároky sú predmetom ďalších konaní. Rozhodoval iba o tom, či prerušením konania zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona alebo nie. Nakoľko dospel k záveru, že prerušenie konania bolo v súlade s § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov, žalobu žalobcu zamietol a procesne neúspešnému žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

II.

Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), d), f) OSP. Zhodne so žalobou namietal, že odôvodňovanie prerušenia konania vo veci priznania úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH poukazom na vedenie trestného konania je neopodstatnené, nakoľko vzhľadom na predchádzajúci priebeh správneho súdneho konania vo veci predmetného nároku už bolo povinnosťou správcu dane iba správne vypočítať úrok z omeškania, pričom dôvodnosť jeho priznania a vyplatenia je nesporná. Namietal nedodržanie lehôt na vydanie rozhodnutia ako aj predĺženia lehoty na vydanie rozhodnutia nadriadeným orgánom. Trestné obvinenie bolo konateľovi žalobcu vznesené 9.10.2013 o čom správca dane vedel už v priebehu daňovej kontroly, odklad vydania rozhodnutia do doby skončenia trestného konania teda nemá opodstatnenie. Vydané rozhodnutia považuje len za pokus oddialiť vydanie rozhodnutia o úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu, zavinené správcom dane. Rozhodnutie o prerušení konania založené na argumentácii vedením trestného konania považuje za zjavne účelové a arbitrárne v situácii, keď si správca dane bol vedomý, že vzhľadom na nezačatie daňovej kontroly v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu bolo jeho povinnosťou riadne uplatnený nadmerný odpočet v zákonnej lehote vrátiť. Tým, že tak neurobil, vznikla mu povinnosť platiť úroky z omeškania a na túto povinnosť nemá žiaden vplyv ani prípadná ďalšia daňová kontrola a jej výsledok. Výsledok konania 2Tk 1/2014 neovplyvní priznanie a zaplatenie úroku z omeškania, preto nemá na prerušené daňové konanie žiaden vplyv. V závere zdôraznil, že celé predlžovanie lehoty na rozhodnutie o úroku a prerušenie konania je arbitrárne a nezákonné a nedostatočne odôvodnené a možno ho považovať len za akúsi „výhovorku“ s cieľom

oddialiť priznanie úroku žalobcovi.

Žalovaný sa vo svojom vyjadrení k žalobe stotožnil s právnym posúdením vedenia trestného konania ako skutočnosti relevantnej vo vzťahu k vedeniu predmetného daňového konania, upovedomil súd že v konaní sp. zn. 2Tk-1/2014 bol obžalovaný W. W. T. zatiaľ neprávoplatne uznaný za vinného zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 4 Trestného zákona. Vzhľadom na to žiadal odvolanie zamietnuť.

III.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Pri preskúvaní rozhodnutí orgánov verejnej správy je zároveň potrebné posudzovať charakter rozhodnutí správnych orgánov, ktoré sú predmetom súdneho prieskumu, v súlade s právnou úpravou vyjadrenou v ustanoveniach § 244 ods. 3 a § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Musí ísť o rozhodnutia vydané správnymi orgánmi v správnom konaní, prípadne ďalšie rozhodnutia, ktoré v konečnom dôsledku zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby v správnom súdnictve je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu; pričom takéto rozhodnutie správneho orgánu právoplatne zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo týmto rozhodnutím sú práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 247 ods. 1, § 244 ods. 3 O.s.p.).

IV.

Predmetom súdneho prieskumu v prejednávanej veci je preskúmanie prvostupňového rozhodnutia správca dane (proti ktorému zákon neumožňuje podať odvolanie), ktorým správca dane, majúci konať a rozhodnúť o výške úroku z omeškania s vrátením uplatneného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie február 2010, prerušil konanie z dôvodu inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia,

ktorým je trestné konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2Tk - 1/2014. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že na základe daňového priznania podaného dňa 25.03.2010 vznikol daňovému subjektu INVESTANO, s.r.o. nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2010 vo výške 1 762 045,37 Eur, ktorý mu bol vrátený dňa 03.09.2013 na základe rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/89/2011-39 zo dňa 15.02.2012 (právoplatný dňa 20.05.2013) v nadväznosti na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 2Sžf/36/2012 zo dňa 18.04.2013, právoplatný dňa 20.05.2013 a vykonateľný 24.05.2013. Následne správca dane vydal rozhodnutie o priznaní úroku za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu č. 9600303/5/4217909/2013/Pajg zo dňa 16.09.2013, ktorý bol v odvolacom konaní potvrdený, v súdnom prieskume bolo rozhodnutie správcu dane ako aj odvolacie rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100301/1/564292/2013/5094 zo dňa 11.12.2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho výpočtu počtu dní omeškania, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/44/2014-40 právoplatným dňa 12.07.2014 a vykonateľným dňa 16.07.2014. Z dôvodu mimoriadnej zložitosti prípadu Daňový úrad Banská Bystrica požiadal Finančné riaditeľstvo SR o predĺženie lehoty na konanie vo veci úroku za oneskorené vrátenie nadmerných odpočtov o 180 dní, o vyhovení žiadosti bol žalobca informovaný upovedomením zo dňa 12.09.2014.

Správca dane napadnutým rozhodnutím prerušil konanie podľa § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov z dôvodu, že začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, trestné konanie vedené na Okresnom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tk - 1/2014 na základe obžaloby podanej dňa 16.06.2014 proti obvinenému W.. W. T. za neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty za spoločnosť INVESTANO, s.r.o. za zdaňovacie obdobie február 2010. V rámci trestného konania boli vydané príkazy na zaistenie peňažných prostriedkov, ktorými boli zaistené na účte daňového subjektu INVESTANO, s.r.o. peňažné prostriedky - vyplatený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie február 2010 vo výške 1 762 045,37 Eur (vyplatené dňa 03.09.2013) ako aj vyplatené úroky za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu vo výške 49.240,70 Eur, priznané na základe pôvodného rozhodnutia o priznaní úrokov č. 9600303/5/4217909/2013-Pajg zo dňa 16.09.2013 a vyplatené dňa 07.10.2013. Peňažné prostriedky boli zadržané z dôvodu, že ide o výnos z trestnej činnosti, resp. zhodnotenie výnosu z trestnej činnosti. V odôvodnení uviedol, že nakoľko správca dane si nemôže urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin, výsledok trestného konania sp. zn. 2Tk - 1/2014 bude mať bezprostredný vplyv na daňové konanie a je dôvodom na prerušenie konania za zdaňovacie obdobie február 2010.

Podľa § 248 písm. a) O.s.p. súdy nepreskúmavajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo vlastniť majetok. Uvedený článok je zaradený do druhého oddielu - základné ľudské práva a slobody Ústavy SR.

Podľa čl. 552 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Pri ukladaní a vymáhaní daní sa rozhoduje o odňatí časti nadobudnutého vlastníctva, preto sú orgány verejnej moci povinné zaoberať sa podstatnou a zmyslom základných práv a slobôd.

Podľa § 61 ods. 1 písm. b) zák. č. 563/2009 Z. z. zákon o správe daní, správca dane môže prerušiť daňové konanie, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu.

V.

Žalobca v žalobných dôvodoch namietal, že rozhodnutie o prerušení konania vo veci priznania zaplattenia úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH v danom prípade môže byť a je spôsobilé obmedziť základné práva, právo podnikat' podľa čl. 35 Ústavy SR, základné právo vlastníť a pokojne užívať majetok podľa čl. 20 Ústavy SR (napríklad aj tým, že peňažné prostriedky zadržované správcom dane ako úrok z omeškania nemôže daňový subjekt použiť na svoju ďalšiu podnikateľskú činnosť a nemôže vykonávať v súvislosti s nimi čiastkové opatrenie vlastníka), ale aj základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktoré sa zaručuje aj v konaní pred orgánmi daňovej (finančnej) správy podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože sa jeho ukončenie takýmto spôsobom môže predĺžiť aj na niekoľko rokov, čo je absolútne neprípustné. V záujme ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy SR), nemožno napadnuté rozhodnutie považovať automaticky za rozhodnutie, ktoré by nepodliehalo súdnemu prieskumu, nakoľko zasahuje do základných práv a slobôd žalobcu.

Spochybnil zákonnosť postupu daňových orgánov vzhľadom na nevydanie rozhodnutia v zákonom predpokladanej lehote podľa § 65 ods. 1 daňového poriadku a nedôvodného predĺženia lehoty o 180 dní na základe žiadosti žalovaného, nakoľko výpočet úroku z omeškania nie je v žiadnom prípade mimoriadne zložitou vecou. Za nepreukázaný považoval aj dôvod prerušenie konania, argument, že v rámci vyrubovacieho konania bolo vydané rozhodnutie č. 9601401/5/940146/2014/Maľ o vyrubení rozdielu dane, pretože aj tieto skutočnosti existovali ešte predtým, ako bolo vydané rozhodnutie o priznaní úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH č. 9600303/5/4217909/2013/Pajg zo dňa 16.09.2013 a ani v tejto súvislosti nie je v napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnené, aký vplyv má uvedená skutočnosť na konanie o priznaní úroku z omeškania, keďže nárok na tento úrok vznikol zo zákona pre porušenie § 79 zákona o DPH správcom dane.

K tvrdeniu že vrátený nadmerný odpočet DPH a zaplattený úrok z omeškania vo výške podľa rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica č. 9600303/5/4217909/2013/Pajg zo dňa 16.09.2013 boli zaistené na základe príkazov na zaistenie z dôvodu, že ide o výnos z trestnej činnosti, resp. zhodnotenie výnosu z trestnej činnosti žalobca uviedol, že platí zásada prezumpcie nevinu, príkazy na zaistenie neboli vydané z dôvodu, že ide o výnos z trestnej činnosti, boli vydané na základe podozrenia, ktoré ani nemusí byť potvrdené. Keby správca dane začal v zákonnej lehote, teda v lehote podľa § 79 zákona o DPH daňovú kontrolu, nebol by povinný vracať nadmerný odpočet DPH, ani priznávať a platiť úrok z omeškania, nárok na priznanie úroku z omeškania vznikol v dôsledku porušenia § 79 zákona o DPH samotným správcom dane, nie z viny daňového subjektu. Okrem toho úrok z omeškania už správca dane raz priznal, ibaže v nesprávnej výške, pritom už predtým existovali skutočnosti, ktoré teda správca dane uvádza ako dôvod prerušenia konania o priznaní úroku a o týchto skutočnostiach správca dane dávno vedel. Ak správca dane už predtým mal vedomosť o prebiehajúcim konaní na Okresnom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tk 1/2014 a neprerušil už v minulosti daňové konanie o priznaní úroku z omeškania, zrejme táto skutočnosť nie je rozhodujúca na vydanie rozhodnutia a toto aj sám potvrdil v „odpovedi na žiadosť“ - v liste č 9600303/5/3836716/2013/Pajg zo dňa 16.08.2013.

Aj v odvolaní žalobca namietal, že žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím zasahuje, resp. týka sa základného práva účastníka konania - žalobcu a to práva ustanoveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v dôsledku čoho žalovaný zasiahol do vlastníckych práv daňového subjektu - žalobcu tým, že nemôže disponovať prostriedkami úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu, ktorého vyplatenie mu správca dane zadržuje a odd'ahuje jeho vyplatenie, zaručené v článku 20 Ústavy SR právo podnikat' s predmetnými finančnými prostriedkami (čl. 35 Ústavy SR) a súčasne namietal nesprávne právne vyhodnotenie prípadného výsledku trestného konania na vyplatenie úrokov z omeškania ako aj arbitrárnosť a svojvoľnosť rozhodnutia o prerušení konania, založeného na právne irelevantnej skutočnosti vedenia trestného konania (obvinenie vznesené 16.6.2014, ale vzneseniu obvinenia predchádzali úkony v rámci trestného stíhania) o ktorých žalovaný vedel už v dobe vydania prvého rozhodnutia o priznaní úroku za vrátenie nadmerného odpočtu zo dňa 16.9.2013.

VI.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od relevantných právnych záverov, na ktorých bol založený rozsudok krajského súdu zo dňa 25.8.2015. Rovnako ako krajský súd aj odvolací súd má za to, že aj keď je napadnuté rozhodnutie správcu dane svojou povahou procesným rozhodnutím, vzhľadom na namietanú možnosť zásahu do základných práv a slobôd žalobcu, bolo dôvodné jeho meritórne preskúmanie v rozsahu žalobných dôvodov.

Treba uznať, že záver krajského súdu o nedôvodnosti žaloby, nakoľko správny orgán pri vydávaní rozhodnutia neporušil zákon, bol pomerne stručne odôvodnený iba poukazom na priebeh správneho konania, nedôvodnosť námietky, že k prerušeniu konania došlo s veľkým časovým odstupom od vzniesenia obvinenia a akceptovanie postupu, v predchádzajúcom konaní správca dane skutočnosť vedenia trestného konania nepovažoval za dôvod na prerušenie konania. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne vyhodnotenie splnenia podmienky pre prerušenie konania „... ak začalo konanie o inej skutočnosti, rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia" a nesprávnosť skutkových zistení ohľadne vedomosti o vedení trestného konania u žalovaného. Zároveň namietal, že postup žalobcu bol iba pokusom oddialiť priznanie úroku žalobcovi, pričom za danej situácie by mohlo konanie o priznaní úroku trvať celé roky a zmenil, že vrátený nadmerný odpočet DPH spolu s vyplateným úrokom z omeškania je v súvislosti s vedeným trestným konaním zaistený na bankovom účte žalobcu.

V tejto súvislosti treba opakovane zdôrazniť, že podmienkou pre procesný úspech v konaní vo veci súdneho prieskumu rozhodnutia je preukázanie splnenia hmotnoprávnej podmienky - preukázanie tvrdenia, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím a postupom správneho orgánu. Účelom správneho súdnictva nie je poskytovať ochranu pred akoukoľvek formálnou nezákonnosťou zistenou v konaní a rozhodovaní správneho orgánu, ale len pred takou nezákonnosťou, ktorá materiálne poškodzuje individuálnu sféru žalobcu tvorenú jeho základnými právami a slobodami. Prejavom tohto kritéria je skutočnosť, že ktokoľvek, kto spĺňa základné procesné požiadavky v zmysle § 247 - 250b OSP môže podať žalobu, ktorá vzhľadom na splnenie formálnych zákonných kritérií musí byť meritórne prejednaná, avšak procesný úspech, odzrkadľujúci sa v zrušení resp. zmene napadnutého rozhodnutia dosiahne iba ten účastník, na základe žalobných dôvodov ktorého súd zistí ukrátenie na jeho právach.

V danom prípade žalobca rozsahom žalobných dôvodov evidentne nepresvedčil ani krajský ani odvolací súd o existencii reálnej hrozby ujmy alebo priamo ujmy na jeho uvádzaných ústavou garantovaných právach. Za situácie, keď sám žalobca potvrdil skutočnosť, že z titulu trestného stíhania konateľa v súvislosti s neoprávneným uplatnením nároku na vrátenie nadmerného odpočtu sú príslušné finančné prostriedky (vrátený nadmerný odpočet a doteraz vyplatený úrok z omeškania) zablokované na účte žalobcu, je evidentné, že s nimi nemôže podnikat' a rovnako je dôvodné predpokladať, že by nemohol podnikat' ani s prípadne dodatočne vyplateným úrokom z omeškania (rozdielom medzi doteraz vyplateným úrokom z omeškania a prípadným doplatkom tohto úroku). Nie je teda zrejmé, v čom by mala spočívať ujma na právach vlastníť majetok a podnikat' s ním, ako namietal žalobca. Námietka poukazujúca na hrozbu, že prípadné rozhodnutie o výške úroku by vzhľadom na jeho vydanie až po skončení trestného konania mohla trvať celé roky, nepostačuje na osvedčenie hrozby alebo existencie tvrdenej ujmy, nakoľko nie je dôvod automaticky predpokladať, že správca dane konajúci v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR bude z akéhokoľvek dôvodu vydanie nového rozhodnutia či vyplatenie prípadného ďalšieho úroku z omeškania sťažovať alebo mariť. V nadväznosti na to bola vyhodnotená ako nedôvodná aj námietkou porušenia práva na prerokovanie vecí (rozhodnutie o úroku z omeškania) bez zbytočných prieťahov. Žalovaný vydal svoje rozhodnutie v rámci svojej kompetencie a vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie v rámci ktorého boli zablokované príslušné finančné prostriedky žalobcu, nie je logické vyvodzovať z procesného postupu žalovaného ani možnosť vzniku reálnej ujmy na strane žalobcu.

Námietka žalobcu poukazujúca na použitie vedomosti o vedení trestného konania ako zákonného dôvodu na prerušenie konania až v opakovanom konaní o výške úroku z omeškania za vrátenie nadmerného odpočtu nemôže byť úspešná, nakoľko odvolací súd nemá žiadnu vedomosť o ustanovení, ktoré by upravovalo povinnosť prerušiť vecne súvisiace daňové konanie od momentu vedomosti o vedení

trestného konania proti dotknutému daňovému subjektu.

Treba však uznať, že zo strany správcu dane by bolo bývalo vhodné, aby vo svojom rozhodnutí podrobnejšie odôvodnil vzťah a súvislosť medzi prerušením konania vedúcim k oddialeniu rozhodnutia o správnej výške úroku z omeškania a niektorému do úvahy prichádzajúcich dôsledkov skončenia trestného konania (zrejme hlavne odsúdenia obžalovaného). Rovnako krajský súd mal možnosť a povinnosť podrobnejšie svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s požiadavkami čl. 46 ods.2 Ústavy SR a § 157 OSP. Nedostatok odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu však nespôsobuje pochybnosť o zákonnosti výroku jeho rozhodnutia. Vzhľadom na vyslovený právny názor by sa však zrušením rozhodnutia krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie nedosiahol odlišný, pre žalobcu priaznivejší výsledok, preto odvolací súd nepovažoval za účelné zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa len z dôvodu potreby doplnenia odôvodnenia. Navyac v rámci konkretizácie odvolacích dôvodov žalobca namietal nesprávnosť skutkových zistení a nesprávnosť právneho posúdenia, predstavujúcich zároveň inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nenamietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu.

VII.

Vychádzajúc zo skutkových okolností a vzhľadom na doplnenie právnej argumentácie vzťahujúcej sa k nepreukázaniu ani hrozby relevantnej ujmy na právach žalobcu vydaním napadnutého rozhodnutia správcu dane, dospel senát Najvyššieho súdu v posudzovanej veci k záveru, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť záver o vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd v zmysle ust. §250k O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal nakoľko žalobca bol procesne neúspešný a procesne úspešnému žalovanému zo zákona nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný,